

Petra Neomilnerová

PAST NA MEDVĚDA

Třetí kniha série
o Tině Salo

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Petra Neomillnerová
PAST NA MEDVĚDA

Copyright © 2008 by Petra Neomillnerová
Cover © 2011 by Koutmedia & Karel Kadlec
For 2nd Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-063-7 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-097-2 (PDF)

ISBN 978-80-7456-098-9 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-099-6 (ePub)

ISBN 978-80-7456-100-9 (mobi)

Petra Neomillnerová

PAST NA MEDVĚDA

Tina Salo, kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Petra Neomilnerová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

Sladká jak krev
Doušek věčnosti
Past na medvěda
Smrt u archanděla
Vlci Sudet
Tanec s carevnou *

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve

Samostatný román

Dítě Skály

* připravujeme

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

I.

„Už jsi tady, liebchen?“ Kay zívne a já mám chuť ho něčím praštit.

„Jasně,“ skopnu vyčerpaně boty. „To spíš od chvíle, kdy jsem odešla?“

Kay zívne znovu, až se mu ostré špičáky blýsknou, a vstane. „No,“ připustí provinile.

Kriticky si ho prohlížím s předloktími založenými na prsou.

„Jsi hubenej,“ upozorním ho. Pokrčí rameny.

„Jsem hubenej, protože máš pořád žízeň.“

„Jak mám na tebe něco sehnat, když máš dva metry, třicet kilo a ani si to nejdeš vyzkoušet?“

„Nemám třicet kilo,“ ohradí se Kay.

„No dobře, padesát?“

„Padesát máš ty,“ přistoupí ke mně a jednou rukou mě zvedne ze země. „Možná míň.“

Obejmu ho nohama kolem pasu. Venku hučí Las Ramblas.

„Jet na nákupy do Španělska touhle dobou byl blbej nápad,“ zavrčím.

„V Praze je zima.“

„Není to jedno? Stejně jsi pořád zalezlej doma,“ položím Kayovi ruku na zadek.

„Raděj bych byl zalezlej někde jinde,“ broukne a hodí mě na postel. Nehybně ležím a čekám, až mě svlíkne.

„Bleskem,“ pobídnu ho potom. „Po setmění dorazí Diego. Slíbil, že nás provede po městě.“

~ ~ ~

Rozložitý tmavovlasý muž kývne směrem ke Kayovi.

„Jak se ti v tom líbí, querida?“ zeptá se a já nakrčím nos. Vyzábly Kay si kriticky prohlíží černou košili od Armaniho. Vypadá v ní jako vysloužilý feťák z vyšších kruhů.

„Víc se mi líbí bez toho, querido.“

Španěl se zaškaredí.

Diego měl kdysi galeony, spoustu galeon, a dodnes se z toho nevzpamatoval. Dvě mu potopili piráti, jedna se zatoulala, jak už se to lodím občas stává, a když se rozhodl vyjet do Nového světa pro zlato sám, měl tu smůlu, že se nalodil s upírem. Myslím, že ho to zlato, o které přišel, pořád mrzí. Představuje mi svou ženu, desátou, kterou si v té funkci pamatuju. Z nepochopitelného důvodu si bere za manželky smrtelnice a zdá se, že mu nedá, aby se občas nenapil. Estrela je anemická blondýnka a je z nás nervózní, hlavně z Kaye, který si ji netečně prohlíží. Servíruje nám krev ve starožitných pohárech a vyplašeně se usmívá. Diego jí položí dlaň na zápěstí a usměje se na ni. Estrela zmizí. Kay zívne.

„Má strach.“

Majitel galeon se k němu obrátí. „Jste spolu teprve rok, ještě si nezvykla.“

„Nikdy si nezvykne,“ protáhnu a vzpomenu si na Darka. „Moc se bojí o život, než aby si zvykla.“

Diego ohrne rty. „Všichni se něčeho bojíme. Jak je to s tvým otcem, Tino?“ zeptá se pak a já vím, že tuhle otázku měl na paměti, už když nás zval na procházku noční Barcelonou.

„Nepohodli jsme se,“ odpovím stručně.

„Nebezpečný podnik, ne?“

Opřu se do křesla. „Hlavně pro něj.“

„Tino...“ Diego je skoro stejně starý jako já, ale vypracoval se. Je ovšem taky možné, že Jardena, která je tu nejstarší, mu svou funkci laskavě ponechala.

„Jardena nepřijde?“ zeptám se a Diego povytáhne obočí.

„Co tě napadá, querida, musíš ty za ní. Však víš, jaká je, katalánská krev. Čeká, že u ní vykonáte zdvořilostní návštěvu.“

Kay se tváří bolestně. „Musíme k ní, matka mi kladla na srdce...“

„Nojo,“ vstanu z křesla. „Jdeš s námi, Diego?“

Španěl přikývne, ale jedna věc mu zjevně nedá spát.

„Tino, tvůj otec, co má v úmyslu?“

„Co má v úmyslu teď, to nevím,“ odseknu, „ale ještě před tím, než jsem z něj udělala sekanou, chtěl budovat nějaké impérium krve, či co. Diego, už není středověk, kurva.“

Diego protáhne tvář. „Není. Kdybys věděla, kolik zlata vezla Soledad, když se potopila...“

„Víš, kde to bylo?“ probudí se ve mně touha po romantice.

„Querida,“ Diegovi se v očích zračí nezměrný smutek, „kdybych to věděl, už tam to zlato neleží.“

~ ~ ~

Španělé si potrpí na luxus, a tak nás k Jardeně veze obří limuzína s tmavými skly.

„To kdybychom se chtěli zdržet do rána,“ vysvětluje Diego a z ledničky, maskované v mahagonovém obložení, vydává sáček krve.

„Mohu nabídnout?“

Ušklíbnu se. Na tohle mě neužije, mnohem radši si dám u Gaspara podomácku trochu teplé koňské než vychlazenou nulku. Kay blazeovaně přijme pohárek a zívne. Morálně se připravuje na španělskou verzi Gothel. Staré upírky dokážou být neuvěřitelně otravné.

Diego se odhodlává k něčemu nepříjemnému a já si v duchu nadávám. Fuchsiové džíny možná v butiku vypadaly super, ale na sebe si je nikdy nevezmu.

„Tino, nezlob se, že o tom zase začínám...“

Zvednu hlavu. Jasně, zlobím se, že s tím zas otravuje.

„Pan Dyre...“ odkašle si.

„Nevím, co je s otcem,“ odpovím suše a Kay jediným douškem dorazí krev.

„Co mám dělat, když se tu objevil?“

„Vykopat ho odsud. Blbne.“ Nechci se nechat zatáhnout do zkostratělého světa upířských subordinací. „Jakou jinou radu chceš, Diego? Nejsem s otcem zadobře, to ví každý.“

„Předpokládal jsem, že ho aspoň respektuješ, když...“

„Když jsem se s ním serval, pokousala ho, skoro vypila? Podívej,“ odkašlu si, „je pořád ve hře a měl dost sil, aby odešel, ale nečekej, že ti tu budu hrát rodinnou selanku. Když se objeví, dej mi vědět, a já zvážím, co udělám, to je maximum, co ti můžu slíbit.“

Stáhne hlavu mezi ramena.

„Je to chlív,“ ozve se Kay a odplivne si z okénka. Zašklebím se. Zkázila jsem Gothel syna.

„Tohle před Jardenou nedělej,“ napomene Kaye Diego. Kay se rozesměje.

„Ovšem že ne.“

„Bude to brát jako oficiální návštěvu.“

„Jistě.“

„Neříkejte jí ani o Estrele,“ doporučí nám Španěl a já v údivu otevřu pusy.

„Proč ne?“

„Je to cizinka, to by Jardena nikdy neschválila.“

„Ona o tom neví?“ podiví se Kay upřímně.

Diego sedí v kožené sedačce velmi zpříma.

„Doufám, že ne,“ odpoví škrobeně a my na sebe s Kayem mrkneme. Zlatá Praha, pomyslím si, zlatá plebejská Praha.

~ ~ ~

Trvala jsem na pokoji s terasou, i když jsou s ní ve dne komplikace. Sedíme s Kayem v křeslech, posloucháme zvuk města, které nikdy neusíná, a užíváme si ticha. Jardena je velmi výřečná, výřečnější, než se dá snést.

Pohostila nás, vyptala se na každou drobnost, každý nepodstatný drb, Kayovi předala dárky pro Gothel a mně věnovala jakousi nesmyslnou krajkovou věc. Nejsem s to poznat, jestli je to mantila, dečka nebo ubrus, ale Jardena si toho velmi považovala.

„Je to velmi staré a velmi cenné, má milá,“ vrazila mi do ruky pečlivě zabalenou krajku a mrkala na mě tak usilovně, že jsem se bála o její nervový systém.

„Nevíš, co to je?“ obrátím se ke Kayovi, který si hraje s nožem.

„Rubáš,“ nadhodí nezávazně a zatočí čepelí mezi prsty.

„Pitomče,“ vyprsknu.

„U Jardeny nikdy nevíš,“ upozorní mě vážně. „Promluv si s ní někdy o inkvizici, tvrdí, že to byla zlatá doba.“

„Hodně jídla,“ odhadnu. Katalánka jídlo miluje a také podle toho vypadá. Pravá španělská matrona, kypící tělo obepnuté černým hedvábím, bílá pleť a těžké pletence černých vlasů. Prohlížela si nás kriticky. Podle ní jsou hubení jen žebráci. Olíznu si rty a můj spolunocležník si toho všimne.

„Ani deci,“ zavrčí hlavou.

„Proč?“

Vstanu, obejmu ho a spojím prsty na jeho zátylku.

„Musím ti občas dělat fóry, liebchen, nebo dopadnu jak ta Diegova bledule.“

„Už jsi dopadl,“ jedu rty po jeho tváři dolů za ucho a Kay se mě se smíchem pokouší odstrčit. Nemůže. Popadne mě za zápěstí a přitiskne si moje ruce k hrudi.

„To je romantický,“ šeptá, „napaden upírkou uprostřed noci.“

„Sexuálně napaden,“ huhlám a pokouším se mu strčit ruku do poklopce.

V tu chvíli mi v kapse zazvoní telefon. Jednou, dvakrát... Vztekle po něm zašmátrám a stisknu tlačítko.

„Kdo je to?“ Kay bojuje se zipem svých kalhot.

„Bér,“ zavrčím a přitisknu telefon k uchu. „Je to Bér.“

„Tino, kde jsi? Stojím u tebe před bytem a neotvíráš.“

„Souhlasí, jsem v Barceloně.“

„Co tam děláš?“ Bér má divně chraplavý hlas.

„Svlíkám Kaye. Děje se něco?“ Nepříjemná předtucha mi stáhne žaludek.

„On je tam taky?“

„Taky...“

Teď už to není jen předtucha. Pokud by Konrád vzal zavděk i Kayem, kterého nemusí, má pořádný problém.

„Můžete se vrátit?“

Zní to hodně sklesle.

„Přijde na to,“ zavrčím. „Tak to vybal, Bére. Co se posralo?“

„Vyhodili mě od policie.“

„Co?“ zalapám po dechu.

„Jo, zatím jsem mimo službu, ale je skoro jasný, že... Ušili to na mě, Tino, a je i v tvém zájmu, aby se to nějak urovnalo. Smažu, smažu za to nějaký dluhy, co u mě máte.“

Je zoufalý.

„Vrátíš se, Tino?“

„Budu tam během dneška,“ slíbím. „Zatím dej dohromady všechno, co je potřeba. Nemůžou tě zašít, vid’?“ ujišťuju se.

„Můžou,“ připustí Bér. „Ale doufám, že mám dost kamarádů na to, abych se to dozvěděl včas. Kdybys mě nemohla sehnat, najdu si tě já,“ zachraptí. „Už musím končit. Hod’ sebou,“ poprosí ještě.

„Co v tom je?“ zeptám se, než stačí zavěsit.

„Děvka, umučená při natáčení péčka, Tino. Je to v prdeli.“
Zavěsí dřív, než se stihnu zajíknout.

Kay sedí v křesle s rozepnutým poklopcem.

„Bér má problém?“

Kývnu. „Velkej problém.“

„Jedem domů?“

„Ty nemusíš, já jedu. Vypadá to, že je po krk ve sračkách.“

„Liebchen,“ Kay vstane a přitiskne se ke mně tvrdým břichem, „můžeš ten let začít shánět až za hodinu, vid’?“

„Hm,“ nepřítomně mu prsty přejíždím po lopatkách.

„Co se děje?“

Přitisknu nos na jeho hrudník. „Hele, myslíš, že by Bér byl schopnej umučit děvku?“

Upír se na mě zadívá s překvapením. „Každej je schopnej umučit děvku, zlato.“

„Právě,“ povzdychnu si. „No, doufám, že to není tenhle případ.“

~ ~ ~

Diego se diví... Snaží se to sice nedat najevo, ale můj telefonát v době, kdy slušný upír spí, ho docela zaskočil.

„Proč chcete letět už dneska?“ zívá.

„Problémy,“ odseknu.

„Něco s otcem?“ zděsí se Španěl upřímně a já prokleju středomošský smysl pro rodinu.

„Hovno,“ uklidním ho, věrna českému pojetí rodinného života, „jeden policajt má problémy.“

To už nekomentuje vůbec a rozespalým hlasem mi nadiktuje číslo na aerotaxi, které našinci užívají ve Španělsku. Jistě, po setmění bych mohla letět jakýmkoli taxíkem i s Kayem, ale je lepší držet se vyzkoušených firem, už kvůli zásobám v palubní ledničce.

Má španělština není perfektní, ale nemám problém sdělit výřečně dámě na druhém konci, že krev v sáčcích uvítáme, ale stevardka není nutná. Kay leží na břiše v posteli a spí tichým spánkem upírů. Prstem se dotknu jeho páteře, ani se nehne. Z náhlého popudu se k němu přitisknu. Byly časy, kdy mi šel na nervy, ale už jsem přivykla výhodám soužití s našincem. S našincem... Nerozhodně přejedu zuby jazykem a pak vytočím ještě jedno číslo. Pokud má Bér problémy, Timotej by o tom měl vědět.

~ ~ ~

Když slyším jeho hlas, potěší mě to. Vzdálili jsme se, co bydlí v Berlíně, už proto, že já se Berlínu vzhledem k napjatým vztahům se svou skorotchný vyhýbám.

„Kotě,“ zachraptí. Asi jsem ho taky vzbudila.

„Jak to jde?“ konverzuju zdvořile.

„Zbláznila ses?“ vyjede na mě. „Voláš mi v půl jedenáctý, aby ses mě zeptala, jak to jde? Spal jsem.“

Odkáshu si. „Hele, snaž se ocenit, že jsem na tebe tu jobovku nevybalila hned.“ Najednou si intenzivně přeju starého upíra vidět.

„Fotr?“ Napadlo ho to samé, co Diega, ale zná mě líp.

„Ne, Bér má na krku vraždu.“

„Nepovídej,“ Timotejův hlas zní pobaveně, „že by si taky smočil?“

„Tvrdí, že ne,“ mírním nadšení pražského představeného, „ale je mimo službu. Prej to na něj někdo ušil.“

„A kurva.“

„No.“

„Co s tím budem dělat?“

„Letím do Prahy.“

„Letíš?“

„Jsem v Barceloně.“

„Tino...“ Timotej se rozkašle jako někdo, kdo to léta přeháněl s kouřením, „mladýho tam máš taky?“

„To už jsi s Gothel tak daleko?“ popíchnu ho.

Kašle ještě víc. „Copak Gothel. Už chápu, proč ji její starej zabil.“

Proti své vůli se rozesměju a bezděčně pohlédnu na plod Gotheliny lásky. Kay, jako by cítil můj pohled, přitáhne kolena k břichu.

„Tak si vem do postele něco měkčího,“ doporučím Timotejovi.

„Neříkej dvakrát,“ zasměje se a pak zvažní. „Kdy budeš v Praze?“

„Dneska v noci,“ odpovím a v duchu si poznamenám, že musím Kaye probudit dřív. Umí líp balit.

„Já taky,“ slíbí Timotej.

„Fakt?“ zaraduju se.

„Jo. Mimochodem, jestli jste mi udělali v baráku velkej bordel, příznej se hned.“

Usilovně vzpomínám.

„No, triumpha máš ještě u mne, ale jinak...“

„No, však já uvidím. Opatruj se, kotě,“ rozloučí se se mnou potom stručně a já se opatrně protáhnu pod zatemněním na terasu. Přemýšlím, kolik hodlá Bér pražskému upírství odpustit z jeho závazků, když jen cesta do Prahy významně hne mým rozpočtem. Musím licitovat o peníze, dokud má staženej zadek, umíním si a uvědomím si, že se mi chce spát. Nakazili mě zíváním, prokleju v duchu upíry, dojdu k posteli a shodím župan. Zavřít oči aspoň na pět hodin, přeju si. Má obojetná existence kromě jiného přináší i problémy se spánkem. To máš za to, že chodíš ve slunci, říká Kay. Beztak jen závidí, pomyslím si a pak kupodivu usnu.

II.

Jsou čtyři ráno a pod námi je Ruzyně. Jako správný patriot jsem dojatá, těším se na svou postel, na svoje auto... Auto! Ohlédnu se po Kayovi, který distingovaně dopíjí svůj sáček krve.

„Sloup slíbil, že mi přiveze emko před halu,“ připomenu mu.

Ušklíbne se. „Jsi naivní, liebchen. Ve skutečnosti už s ním jezdí tři dny po celých Čechách, obouchává ho při parkování a souloží v něm s přítulnými kočičkami.“

Zatnu zuby.

„To těžko. Zakousla bych ho.“ Cítím se hloupě, ale zuby se mi samy derou přes rty ven. Kay se směje.

„Nezdá se ti, že jsi na to auto moc fixovaná?“

Zašklebím se, ale to už nás nutí, abychom se připásali.

„Já už jsem mrtvej,“ mrká Kay na kopilotku a ta se nervózně usmívá.

„Máte nějaké zbraně?“ ptá se nás pilot. Kay pokrčí rameny. Bez hraček by nikam neletěl.

„Nebudou s tím problémy,“ vrtím hlavou a pilot si zhluboka povzdychne. Jdeme na přistání.

~ ~ ~

Domove, sladký domove. Problémy při odbavení nebyly, zlatý plast... Kay tlačí vozík s haldou tašek (ty jeho jsou od Vuittona, málo platné, Gothel je snob) a já se rozhlížím po Sloupovi. Kay mě nahlodal.

Ve chvíli, kdy už už začínám zuřit, si všimnu mávajících ruky. Kay na mě mrkne.

„Má sváteční bundu,“ šklebí se na mě. „Určitě vozil v emku křepelky.“

Zuřivě se po něm ohlédnu a vyrazím k Sloupovi.

„Je auto v pořádku?“ vyštěknu na něj.

„Co by nebylo?“ vyjeví se.

„Po tom, cos udělal s Kayovým mercedesem...“ Nechám konec věty výhružně viset ve vzduchu.

„V úplným pořádku.“ Můj informátor se trochu potí. „Tino, hledal tě Bér.“

„Kdy?“ sraštím obočí. Jestli mě Konrád sháněl i u Sloupa, musel být hodně zoufalý.

„Dneska večer. Chytil mě na ulici a ptal se, jestli nevím, kdy dorazíš. Tak jsem mu nic neřek, nevěděl jsem, jestli...“

Ach jo, další komplikace.

„Neudělal jsem blbost?“ stará se Sloup, který vidí, že nejsem v nejlepší náladě.

„Ani ne...“ povzdychnu si. „Kde stojíš?“

~ ~ ~

Konečně jsme do auta nacpali všechny krámy, Sloupa jsem zahrnala dozadu a nastartovala. Zvuk motoru mě uklidňuje.

„Vyhodím tě na kulaťáku,“ oznámím Sloupovi a ten bezvýsledně protestuje. Je noc a Evropská je prázdná. Zařadím pětku a plachtím dolů jako v raketě. Před kruhákem zastavím.

„Padej,“ kývnu na lamentujícího pasažéra.

„Nic mi nepojede.“

„Tumáš,“ strčím mu do dlaně tisícovku a zabouchnu dveře.

„Vypakovala jsi ho nekompromisně,“ broukne uznale Kay.

„Jedem k Timotejovi,“ vysvětlím. „Tam nemá co dělat.“

„Takže je to s Bérem vážný.“

„Vražda je vážný obvinění.“

„I když to neudělal?“ povytáhne upír obočí.

„Milej zlatej,“ povzdychnu si, „tím spíš.“

~ ~ ~

Mám ráda Timotejův dům. Sama bych v loftu bydlet nechtěla, ale tady to mám ráda. Nasaju Timotejovu kolínskou a on seběhne ze schodů.

„Kotě,“ obejmeme mě. Není o moc vyšší než já, a když ho odstrčím, abych si ho prohlédla, vidím, že má na krku nové tetování.

„Nová kéra,“ mrknu na něj.

„Aspoň nějaká radost,“ přikývne a napřáhne ruku ke Kayovi.
„Matka tě pozdravuje.“

Kay stiskne rty. „Ještě pořád předstíráte vztah?“ zeptá se kousavě, ale stiskne Timovi pravici. Subordinaci, tu má můj partner v krvi.

„Snažíme se,“ opáčí Timo. „Tvá matka si myslí, že je to tak lepší. Pozdravili jste Jardenu?“ změní téma.

„Jo.“

„Jak se má?“

„Tloustne,“ ozve se Kay udiveně. „To nechápu.“

Timotej si ho prohlédne od hlavy až k patě.

„Já zas chápu, proč hubneš.“

Zamávám řasami a sednu si do houpačky, zavěšené od stropu.

„Co ten Bér?“

Oba upří se ke mně obrátí.

„To bys měla vědět ty, co Bér,“ namítne Timotej. „Kde vlastně je?“

„Nevím. Telefon má hluchej,“ odpovím s jistotou. Koneckonců, snažím se mu dovolat, co jsme přistáli.

„Víš o tom vůbec něco?“ Timo se rychle vpravil do role kápa.

„Mělo se to stát při natáčení péčka.“

„Hm.“

„Co hm?“

„Znáš nějaký lidi, co natáčejí porno?“ řekne upír.

„Jasně.“

„Takže se poptáš?“

„Poptám se, až si promluví s Bérem,“ odmlčím se. „Timo, je ti jasný, že naše pozice začíná být, eh, trochu delikátní, když je ze hry?“

„Chceš odsud pryč?“ odpoví otázkou.

„Chci někoho dalšího u policie,“ zvednu k němu oči.

„Nemáme...“

„Služebníka,“ upřesním. „Uděláš to ty, nebo já?“

„Tino,“ povytáhne Timotej obočí.

„Takže já?“

Upír mi položí ruce na ramena a stiskne. „Co s tebou Dyre vyváděl?“

Kousnu se do rtu.

„Jako že mě na tejden strčil pod kámen, znásilnil Kaye, málem mě umlátil...“

„To vím,“ Timotej mě stále objímá, „ale čekal bych něco jinýho.“

„Už jsem velká holka,“ odvrátím hlavu a pokusím se vstát z houpačky.

„To jsi, kotě, ale i tak radši toho policajta odbavím sám. Dáš mi tip?“

Timo má teď ledové oči. Položím dlaně na jeho ruce, které mě stále svírají.

„Bér nám dá tip,“ odhrnu je ze svých ramen a sklouznu ze sedáku. „Musím ho najít.“

~ ~ ~

Ráda jsem Timoteje viděla, ale únava z cesty dělá své, a tak jsem ráda, když vyhraju svůj závod se světlem a zapíchnu emko do garáže. Bereme s Kayem schody po třech, proč čekat na výtah, když je člověk doma? Šmátrám v kabelce, abych našla klíče, když v zádech ucítím pohled. Dyre? Polknu.

„Tino,“ Bér vypadá hodně ztrhaně, „konečně jsi tady.“

~ ~ ~

Otevřela jsem dveře a pohybem hlavy ho pozvala dál.

„No sláva.“

Kay stojí v tmavé předsíni a čeká, až zkontroluju, jestli Oksana při úklidu nestrhala zatemnění.

„Kurník,“ samozřejmě to sundala a mně nezbyvá než šplhat po oknech.

Konečně je zatemněno, Kay, věrný svým kocouřím zásadám, ze sebe rve šatstvo, protože chce spát, a Bér strnule sedí v obýváku.

„Tak to vysyp, Konráde,“ pobídnu ho a připadám si přitom jako postava z televizní kriminálky.

Bér zapraská klouby. „Je to složitý.“

„Není,“ sednu si proti němu. „Znals tu mrtvou?“

„Mlaskne.“

„Takže znal. Klátils ji?“

Pohodí hlavou a vypadá opravdu, opravdu hodně jako medvěd.

„Nemám to tak snadný jako ty, Tino. Musím si na to kupovat děvky.“

„Dobře, takže jste spolu občas vlezli pod duchnu. Věděla na tebe něco?“

Leze to z něj jak z chlupatý deky, ohrne rty. V té chvíli zabouchá Kay na dveře ložnice.

„Dobrou,“ křikne, „a snažte se být potichu, chci spát.“

Konrád se nadechne, ale pak polkne to, co měl na jazyku. Sedí, ruce sepnuté mezi kolena a tupě zírá před sebe.

„No tak,“ pobídnu ho a Bér vstane tak prudce, že pod ním málem praskne křeslo.

„Nevěděla nic, aspoň myslím,“ udeří si zaťatou pěstí do dlaně, „ale pár lidí nás spolu vidělo. Neutají se to. Hrála občas ve filmech pro jednu produkci.“

„Prostě dorota,“ odhadnu s jistotou.

„Jo, dorota, ale nic kriminálního na tom nebylo.“

„A u nich ji našli?“

„Blázníš?“ pohorší se Konrád. „Jasně že ne. Našli ji v jednom privátě v Michli lidi, který jsem nikdy neviděl.“

„A svědčili proti tobě.“

„Přesně tak. Vypověděli, že jsem si objednal privátní film s touhle fuchtlí, že jsem si s ní neplánovaně dal schůzku o něco dřív a pak...“

„Hele, na co vlastně umřela?“

„Zástava srdce po zásahu elektrickým proudem. Byla celá popálená. Zvěřsky. Ty víš, že nejsem cimprlich, ale tohle jsem viděl naposled za války.“

„Máš fotky?“ napadne mě.

Konrád na mě kouká, jako bych spadla z višně.

„Jsi normální? Víš jak je pro mě teď těžké dostat se k jakýmkoli materiálům?“

„No dobře,“ načnu opatrně jiný soudek. „Ty, Konráde, možná budeš mimo službu dost dlouho, co?“ zkusím to diplomaticky.

„To záleží taky na tobě,“ sykne a zkrabatí hustými rezavými vousy zarostlou tvář do nehezské grimasy.

„Jo,“ zadívám se mu do očí. „Potřebujeme tam člověka.“

Uhne pohledem. „Tino, není to tak snadný, jak si myslíš.“

„Je to snadný. Řekni jméno a my ho přesvědčíme.“

Medvědodlak strne. „Nemáš doufám na mysli...“ Nedokončí větu a já vím, že ji dokončit ani nechce.

„Jo.“

„Saló,“ zakňučí, „tohle už přece dávno neděláte.“

„Ale děláme. Konráde, to jméno, potřebujem někoho, pokud se z toho máš dostat.“

Bér na mě zírání, jako by mě viděl poprvé v životě. Unaveně si prsty promnu oči.

„Jsem upírka, he. Piju krev. Copak sis toho až doted' nevšiml?“

„Neměl jsem se s váma dávat do holportu,“ řekne bezvýrazně. „Beztak je to nejspíš kvůli všem těm čachrům pro vás...“

„Nebo taky ne. No tak, napadá tě někdo?“

Konrád vstane a zamíří na terasu.

„Neskákej,“ křiknu za ním, ale on jen mávne rukou. Měkne. Složím nohy pod sebe a čekám, až mi přinese jméno a adresu toho, kdo se dneska v noci seznámí s Timem.

~ ~ ~

Bér má pomačkanou tvář těch, co hodně pili a málo spali.

„Když ti dám to jméno, co se stane?“

Ty tanečky kolem mě unavují.

„Dobře víš, co se stane. Timo ho navštíví a... Hele, ty přece znáš Darka.“

„Vlkodlaka? Znáš.“

„Před tím, než se stal vlkodlakem, patřil ke mně jinak,“ upozorním Konráda jemně.

„Jo. Takže tohle.“

„Hm.“

„Jak tomu říkáte?“

„Spolupracovník?“ zvolím kulantní formulaci.

Medvědodlak se zachmuří. „Neříkalo se tomu dřív jinak? Třeba otrok?“

„Není to jedno?“

Vstanu a položím mu ruku na rameno.

„Co se tím tak žereš? Poslals na šibenici tolik lidí... Tohle je lepší.“

„Myslíš?“

Zatnu zuby. Najednou je tu zpátky středověk s jeho kletbami a věčným zatracením, v Konrádových očích horším než sekýrárna na Pankráci.

„Jsi vůl, Bére,“ cítím, že to musím ukončit. „Víš o tom?“

„Jo. Jsem vůl a jsem teď na tobě závislej. Na upírce...“ Pere se to v něm.

„Jména, zlato.“ Skoro lituju, že Kay spí. Před ním by se snad Bér víc ovládal.

Zavrčí jako zvíře zahnané do kouta a podá mi papír.

„Tady. Vyberte si sami. Jsou tam i adresy, do práce i domů.“

Usměje se.

„Chceš mít alibi?“

Zvedne se z křesla, o dvě hlavy větší než já, mohutný jako skříň, bezmocný.

„Jo. Nemáš tu panáka?“

Beze slova vytáhnu z kredence láhev malteca a naliju mu. Pošle do sebe rum zkušeným švihem zápěstí a obrátí se ke dveřím.

„Kde tě najdu?“ zadržím ho. „Potřebuju dokumentaci k případu, tvoje vyjádření, potřebuju...“

„Já vím,“ přikývne. „Dole na tom papírku je ještě jedna adresa. Tam budu já i všechno ostatní. Nějak to seženu.“ Narovná ramena.

„Potřebuju teď vypadnout,“ šeptne a já jen ukážu bradou na dveře.

„Hlídej si prdel,“ připomenu mu ještě, ale Bér neodpoví. Dveře klapnou a já se vydám do koupelny. Taky musím někdy spát.

III.

Probudí mě Kay. Pohupuje mi před očima sáčkem s krví. Protřu si oči.

„Šlípíš?“ zívnu a zakývám na něj prstem. „Mimochodem, kolik je hodin?“

„Devět,“ zamručí a nakloní se nade mne. Hladově pozoruju pulzující tepnu na jeho krku.

„Jak devět?“ zděsím se.

„Prostě devět. Nechtěl jsem tě budit, vypadala jsi unaveně.“

„Hu.“

„Teď vypadáš hladově,“ podotkne zaujatě.

„Jsem hladová,“ mňouknu a předloktím ho přitáhnu k sobě. Špičáky mi trnou v dásních.

„Musím zavolat Darkovi,“ zamumlám, ještě než se zakousnu, a Kay podrážděně sykne. Polykám jeho krev a je mi teplo a bezpečně. Krev je skvělá.

„Cos to říkala o Darkovi?“

Zvednu hlavu.

„Co?“ Sex s pitím úzce souvisí a je možná jedinou věcí, ve které si s Kayem opravdu rozumíme, ale to není důležité. Člověk nemůže chtít nemožné.

„O Darkovi. Nepřivlečeš ho, doufám, sem.“

Po tom, co se ze stárnoucího redaktérka zahraničních rubrik stal vlkodlak, zaujal k němu Kay mírně shovívavější postoj, ale přesto bych na Darkův život při delší koexistenci nevsadila ani měďák.

„Ne, ale bude se hodit.“

„Kvůli případu?“ zeptá se upír nedůvěřivě.

„Jasně.“ Někdy je snadnější chlapům lhát.

„No, a nechtěla jsi kvůli tomu případu mluvit s Timem, liebchen?“

„Kurva.“ Jasně že musím mluvit s Timem, hrabu se z postele. Sednout si s ním nad tím papírkem, který mi dal Bér, a vybrat oběť. Otroka, jak řekl nešťastný dlak, bílého koně, který si bude pálit prsty. Ano, je pravda, že něco takového jsme neudělali už léta. Měli jsme jeho.

Když si líčím řasy, vždycky kýchnu. Zírám do zrcadla na svou pohublou tvář s černými tečkami rozmazané maskary. Vždycky sama sebe překvapím, že stárí mě usvědčují jen oči. Holčičí obličej a v něm dva valouny kamene, pomyslím si. Kay, oblečený do džínsů a volné košile, mě zezadu obejmě kolem ramen. „Jsi pěkná.“

„Jsem stará vražda,“ zhodnotím se nemilosrdně a ukazovákem se snažím setřít černé šmouhy. „Jedem mým, nebo tvým?“ Kay udržuje svůj mercedes v úzkostlivém pořádku a zoufá si, že v noci jsou otevřené jen myčky na pumpách.

„Mým?“

„Klidně.“

Nechce se mi řídit, nejraděj bych se znova vrátila do postele a spala dál. Poslední dobou je můj život jako cvalový dostih.

~ ~ ~

„Tady zahni,“ houknu na Kaye a „plnou levou“ vybereme až příliš ostře.

„Tady?“ podivuje se Kay. Nikdy si nezapne navigaci, když nemusí, a Prahu zná jen velmi povšechně. Ukážu před sebe. „Ty ten barák nepoznáš?“

Kay mlčky zabočí na příjezdovou cestu: Možná ho pozná, ale nechce se hádat. Možná si myslí, že jsme ve Vršovicích. Bylo by mu to podobné.

~ ~ ~

Timotej nám jde naproti, a když dorazíme k sedací soupravě uprostřed rozlehlého bytu, sedí v ní kluk. Hubený a tmavý, piercovaný, potetovaný a momentálně i tichý.

Kay se zastaví a já se ohlédnu na Tima.

„To je Maizen,“ představí chlapce klidně.

„Suvenýr z Berlína?“ Vidím, že přeměna proběhla teprve nedávno. „Muselo to tam být horší, než se zdá.“

Timotej na mě zakývá prstem.

„Máš ta jména?“

Přikývnu.

„Je z Kity,“ reaguje Timotej konečně na můj tázavý pohled.

„Ty tohle neděláš,“ obviním ho.

„Ne,“ starý upír najednou vypadá unaveně. „Možná jsem se tam cítil hodně sám.“

„Z Kity?“ Kay se přisune blíž, vezme Maizenovu bradu do prstů a zvrátí mu hlavu. „Nemoc, drogy, paranoia z toho všeho?“

Prohlíží si kluka jako exponát. Jméno známého squatu v něm, zdá se, spustilo řetěz asociací.

„Od všeho trochu,“ Timotej zamyšleně civí na papírek, který jsem mu strčila do ruky. „Dělali jsme spolu, je z branže.“

„Aspoň něco,“ ušklíbnu se. S mladými je problém. Nová existence je buď příliš tíží, nebo jsou z ní úplně na větvi. Obojí je špatně.

„Proč jsi ho sem vzal?“

Maizen se zavrtí v křesle. Ještě si nezvykl na život mezi staletými.

„Proč?“ usměje se Timo kysele. „Kvůli Gothel. Zlikvidovala by ho, sotva bych vytáhnul paty.“

Kay se nadechne.

„Vím, co chceš říct, Kayi. Tvá matka je obdivuhodná, schopná a velmi tvrdá žena. Někdy až moc.“

Můj společník se ušklíbne. „To Tina taky.“

„Jo.“ Timotej zapíchne prst do Bérova seznamu. „Major Ivan Zálezák, Radhoštská 15, Praha 3. Jedem tam.“

„Všichni? A co když nebydlí sám?“ Pohledem kontrolovu Timotejovy zuby, najednou mi připadá až příliš nadšený.

„Bydlí,“ usadí mě. „Aspoň to na tom círu Bér tvrdí. A tebe s sebou nechci, jen Kaye.“

Kay přikývne a přeje si po kapsách bundy. Bez arzenálu beztak nikdy ven nejde.

„Můžeme?“

„A já mám hlídat dítě?“ ušklíbnu se kysele.

Timotej mi vtiskne do ruky list papíru.

„Ty najdeš Béra.“

„A jo. Ale nemám tu auto.“

„Vyhodíme tě doma,“ uklidní mě Kay a zamíří ke dveřím. Timotej zmizí za jednou z nízkých zídek, kterými je prostor rozčleněn. Maizen nejistě vstane.

„Ty rozhodně nikam nepojedeš,“ rozřeším bryskně jeho dilema.

„Proč?“ zeptá se kupodivu česky.

„Jsi batole. Navečeřet, vyčůrat a spát,“ šklebím se na něj a dávám si záležet, aby viděl zuby. Poslušně zamíří k ledničce.

„Dáš si?“ nabídne mi sáček.

„Netykáme si,“ zavrtím hlavou.

„Myslel jsem...“

„Radši si nic nemysli, zejména ne v přítomnosti Kaye. O jeho matce jsi asi slyšel... a Kay je...“

„Jen uklízím nepořádek.“ Upír se najednou tiše objeví za mými zády a zubatě se na Maizena usměje. Ten ucouvne zpátky k lednici.

„Nestraš ho,“ napomenu svého druha.

„Nestraším,“ usmívá se dál Kay. Obrátím se k němu a mávnu rukou. Nemá smysl to dál řešit, Kay už je na lovu. Timotej vyklouzne zpoza zdi, oblečený do volných vojenských kalhot a bundy. Vypadá poněkud bizarně, se zuby přečnívajícími spodní ret. I on loví. Polknu, abych přemohla touhu vyklouznout do noci a ověřit si, že má pražská honitba je stále bohatá na kořist.

„S rozumem, chlapi,“ napomenu je. Timotej na mě vytřeští oči.

„To říkáš ty mně?“ zeptá se nevěřičně.

„Jo,“ přikývnu důrazně. „Ten chlap musí zůstat naživu a zdravej. Když vás vidím, pochybuju o tom.“

„Nikdy jsem nezabil, když jsem nechtěl,“ ohradí se Timo. Kay pro jistotu neříká nic.

Mlčky se na ně dívám, dostatečně dlouho, aby znervózněli, a pak zívnu.

„Tak jedem?“ pobídnu je a starý upír přimhouří oči.

„Před jednou jsem utekl z Berlína a druhou mám tady. Taková jsi byla sladká holčička, Tino.“

Pokrčím rameny. „Asi už je ze mě ženská,“ zašklebím se na něj.

„Tak pojď, ty ženská,“ obejmeme mě kolem ramen a já si zničehonic představím, jaký asi byl zaživa, a přepadne mě lítost, dá se do mě jako zimnice a přinutí mě schovat tvář do papírového kapesníku.

„Co ti je?“ podiví se Kay.

„Slzej mi oči, asi jsem zapoměla sluneční brejle,“ odseknu a první vyrazím ke dveřím. Asi jsem opravdu přetažená.

~ ~ ~

Když zapadnu do důvěrně známé sedačky emka, ještě pořád mnou klepe zimnice. Kay s Timem odjeli, tiší a potěšení vyhlídkou lovu. Já luštím adresu na Bérově motáku. Ústí nad Labem, potěším se, příčetná cesta. Dveře garáže se přede mnou otevrou a emko se vyplíží do noci. Na ulicích vyřvávají turisté a já mířím známou cestou do Holešovic a pak dál. Navigace mi plechovým hlasem radí, kde odbočit, ale já ji ignoruju. Vím své.

~ ~ ~

Tedy, v Praze jsem věděla své, v ústeckých Klíších si tak jistá nejsem. Je něco po půlnoci, navigace mě posílá od čerta k ďáblu, až nakonec zastavím nějakého opilce a ten mě pošle správně. Domek je přiměřeně zchátralý a utopený ve stromech. Zastavím a pokouším se přinutit zvonek k činnosti, dokud si nevšimnu, že dráty nikam nevedou. Pak přelezu plot a vyrazím ke dveřím. Teď už by o mně měl vědět, zuřím v duchu. Jen málo věcí je nápadnějších než červený sport'ák.

„Bére?“ zabuším na omšelé dveře a pro jistotu zkontroluju nůž, připevněný vzadu na opasku.

„Tino?“ pootevře dveře. Odsunu ho ramenem a vklouznu dovnitř.

„Otevři garáž, idiote,“ zavrčím na něj. „Jestli chceš zůstat inkognito, nemělo by ti před barákem parkovat červený bávo.“

Zamhouří oči. Situace ho mele mnohem víc, než jsem čekala...

„Otevři garáž,“ ozvu se znova, smířlivějším tónem.

„Jo,“ kolébá se ven a v pomačkané košili mi neodbytně připomene válku. Tenkrát stával na opačné straně, napadne mě.

Garáž je plná harampádí, auto se tam sotva vejde a chvíli hrozí, že polezu ven šfibrem. Nakonec se prosoukám s maximální opatrností, ušpiním si kalhoty od šmíru a pak konečně zasedneme ke stolu v nevymalované kuchyni.

„Co blbneš?“ začnu zostra.

„Není to tak snadný.“ Sedí se svěšenou hlavou a zaťatými pěsti jako u výslechu.

„Co není snadný?“ Na stole se povaluje tlustá složka v růžových deskách. Přitáhnu ji k sobě a začnu procházet fotky. Po chvíli překvapeně zvednu hlavu.

„Konráde,“ začnu, „tohle na lidi nevypadá.“

„Proč ne?“ ošije se. „Za války...“

„Jo, za války jo... Dobrá, možná to udělal člověk, ale v tom případě to byl profík.“

Vytáhnu jednu z fotografií. Nepopsatelný škvarek, který ukazuje, byl kdysi ženským prsem.

„Udělal jí to zaživa?“

Otázka je na místě. Tvář ženy byla podle fotodokumentace v takovém stavu, že se mimika dá jen těžko odhadnout.

„Nevím.“ Tón jeho hlasu mě přinutí zvednout hlavu.

„Kurva, Konráde, co je s tebou? Byla to jen dorota.“

Jeden a půl metráku masa se proti mně vymršťí.

„Ty čubko jedna upírská...“

On se čilí, já ne, a tak ho velmi snadno zasáhnu přímo na čelist. Rána ho odhodí na příborník, ozve se ostrý zvuk tříštícího se skla a Konrád sjede na zem.

„Mohls říct, že ti na ní záleželo, a ušetřil by sis tu tečku,“ informuju ho chladně. Přidřepnu si k němu.

„Béře,“ stisknu mu rameno, „pokud se z toho chceš dostat, musím na tom začít dělat, a dělat na tom nemůžu, když nebudu mít

indicie. Za co se stydíš? Žes lupal pornoherečku? Nebo žes ji nedokázal ochránit? No?“

Medvědodlak se sebere ze země.

„Nepochopíš to,“ řekne vzdorovitě.

„Nechápu většinu svejch klientů, ale to neznamená, že je nedostanu z průseru. Začni.“

Jde mi na nervy. Když se to vezme kolem a kolem, možná mi vyhovoval spíš jako stvůra z Gestapa. Dostal prachy, odvedl práci. Zhroucený Bér je těžko snesitelný.

Hrbí se nad stolem a civí do fotek.

„Kafe?“ zkusím to.

„Tos viděla v televizi,“ obviní mě. „Ty neumíš vařit kafe.“

„Viděla a neumím,“ přiznám se vesele. Zašklebí se na mě. Lepší než nic.

„Občas jsem s ní spal.“ Pořád vypadá sklesle, ale vydoloval odněkud láhev a každou chvíli z ní pije.

„Nebyla to chytrá holka, ale dalo se s ní mluvit a spousta věcí jí nevadila.“

„Jako medvěd v posteli?“ Dlaci to mají těžký, pomyslím si a připomene mi to, že musím zavolat Darkovi.

„O tom nevěděla. Ale skousla jiný věci, však víš.“

Vím. Pro dlaky je při páření těžké úplně zapřít přirozenost, všechno sebeovládání je stojí prostý fakt, že se nepromění.

„Takže jí drsný zacházení nevadilo?“

„Hm.“

„Jak hm?“

„Netěšila se na to,“ připustí, „ale snesla to. Víš, hrála v různých filmech... No, nejspíš jí šlo hlavně o peníze.“

„A ty máš,“ konstatuju. Po tom, co od nás vyinkasoval za poslední rok, si může žít jako král.

„Mám, ale jí jsem to na nos nevěšel. Dostala zaplaceno a šla. Nic víc.“

„Ale za její čest by ses bil,“ namířím na něj prstem. Lže, a mně dochází trpělivost.

„Ne,“ utrhne se na mě. „Ne před tím, než ji zabili. Tino,“ přisune ke mně fotografii, „přece vidíš, co jí ti parchanti udělali.“

Povzdychnu si. „Vidím. K mrtvole se dostaneme?“

Rozhodí rukama. „To záleží na vás. Záležák by tě tam mohl dostat, kdyby chtěl. Pokud nebude pozdě... Stalo se to víc než před týdnem.“

„Chm, těla jsou v mrazácích jak dlouho...“

„Dokud si je nevyžádá rodina.“

„Ona má rodinu?“

Výmluvně se na mě podívá.

„Lidi mívají rodiny, Salo, pokud sis toho ještě nevšimla. Má rodinu, na Moravě. Nejspíš nikdo z nich nevěděl, čím se tady živila. Chtěl bych...“

Sentimentální vůl je nejhorší klient.

„Bez ohledu na to, co bys chtěl, nebudeš dělat nic. Žádný peníze žalem zlomený mamince, žádná dobročinnost, dokud nebude po všem. Dlouho po všem, jasný? To jsi jí tak vděčnej, že ti držela?“

Bér mlčí, ale mlčení je taky odpověď.

Vyhlédnu z okna. Noc se láme k ránu a já listuju protokolem. Svědci vypověděli, že si muž, který se představil jako Konrád, objednal u jejich firmy natočení soukromého pornofilmu se S/M tematikou. K natáčení se s ním a s dívkou, kterou přivedl, měli sejít ve studiu v suterénu rodinné vilky v Michli. Dívka se dostavila k nim do kanceláře den před natáčením, vyzvedla si klíče a pak... Když na místo v dohodnutou dobu dorazili, našli zmasakrované tělo. Svědci, dva muži a jedna žena, identifikovali Konráda Béra jako muže, který si u nich službu objednával. Hm.

„Byls v tý Michli?“ odkašlu si a Konrád nadskočí. Snad spal.

„V Michli?“

„Tam, kde ji našli.“

Přikývne. „Byl jsem tam s pátračkou. Teprve potom se všechno zkomplikovalo.“

„Shrnu to, jo? Prostě ses s tou holkou scházel, nic zlého netuše. Pak jste měli normální výjezd, našli jste zmasakrovanou babu, začali vyslýchat svědky a... Poznals ji?“ zarazím se.

„Nevím.“

„Co?“

„No nevím... ze začátku ne.“

Civí na mě malýma očima, bělmo protkané rudými žilkami. Je to na nic, celý je to na nic.

„Víc o tom nevíme?“ zeptám se.

„Všechno máš v papírech,“ dopíjí z lahve poslední kapky. Ve vzduchu se vznáší nepříjemný pach laciného alkoholu.

„Co ty lidi, co proti tobě svědčili? Viděls je?“

Zavrtí hlavou. „Ne, to už mě sundali.“

„A motiv?“

„Co?“

„Motiv. Kdo to na tebe mohl ušít?“

Bér se kolébá v ramenou, nevědomý, vzdálený. Pak se ozve podivný zvuk a muž sklouzne ze židle na zem. Mění se, metamorfuje, šaty na něm praskají a Bér sténá v bolestech, ne nepodobných porodním. Couvnu ke zdi a prsty se dotknu nože. Nechci mu ublížit, ale vím, že se nesmí dostat ven. Ne teď.

IV.

Medvědí tlapa smete složku ze stolu.

„Bére,“ zajecím. Neslyší mě a nejspíš ani slyšet nechce. Zvíře se dostalo ven, všechna bolest, úzkost, pocity viny odplynuly v osvobozujícím šílenství. Tohle je důvod, proč ve středověku dlaky vesničani lovili s vidlemi. Kdyby někoho potkal, kdyby někoho potkal... Jeho tlapa mi prosvítí kolem hlavy. Mám toho dost. Prosmýknu se mu za záda, provléknu ruku pod jednu ze švihajících tlap a dlaní se mu opřu do vazů. Konrád se točí místností se mnou na zádech, poráží nábytek, rozbíjí židle a obrovská medvědí hlava se chýlí níž a níž. Nechci mu vaz zlomit, jen přiškrtit dech, zpomalit, zastavit a znovu ho zaujmout něčím lidským. Vztekle ho pěstí uhodím do čenichu a Konrád zařve bolestí. Mnoho lidského toho ve mně, pravda, není.

Konečně se vyčerpal, leží na boku a těžce dýchá. Pozoruju ho a vím, že mi lhal. Lhal a pak utekl do bezpečného hájemství medvědí podoby. Seskočím ze stolu a kopnu do něj.

„Máme práci, Konráde, potřebuju ten motiv.“

Teď už slyší, těžce zvedá hlavu a vydává mručivé zvuky.

„No tak.“ Nic.

„Čí je to vlastně barák?“

Vstane, cítím ostrý pach medvědin, máchne tlapou a kosti začnou znovu prskat. Jdu ven, podruhy za noc už tohle vidět nemusím.

V dálce vidím zelený plamen, který plápolá nad chemičkou jako zástava. Vytáhnu z kapsy telefon. Timotej musel se Záležákem už dávno skončit a já chci vědět, jak to dopadlo. Víím, kam pojedou ráno,